

Štev. 11.

V Ljubljani, november 1924.

Letnik XXV.

Zrinjski in Frankopan.

(1671)

Ko poplava turška se razlila
po slovenskih in hrvatskih je doléh,
vso ugonobiti je pretila,
kar je bilo sreče v krajih teh.

In junaka dva pogumno vstala
narodu teptanemu sta v bran:
v boj sta neustrašeno zvihrala
Peter Zrinjski, Krsto Frankopan.

Dunajski je car nevšečno gledal,
ko je rasla jima moč in last,
in zato je hlapcem zapovedal,
naj prezirno zro na njiju čast.

Da se zmiri z njima, je z lokavo
zvabil ju besedo na svoj dvor,
a razpel le podlo je nastavo —
kazen je pripravil za upor!

V Dunajskem je Novem mestu ječa
brž odprla okovano dver,
tam zamrla je svobode sreča,
vstal življenja zgodnji je večer.

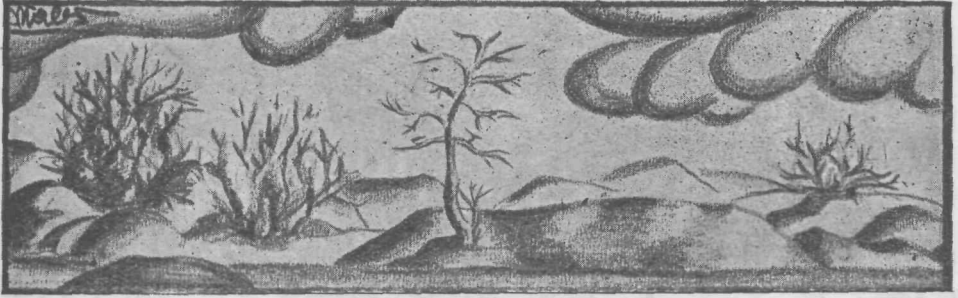
In sodniki krivdo so iskali,
leto dni kovali so načrt,
ko poslednjič so v posvet se zbrali,
na grmado so veleli v smrt!

Carju pa se milost je zbudila,
jezi je shladila val besneč
in tako je končno odločila:
Glavo vzemi le krvnikov meč!

A najprej naj vsakemu desnica
pade s tnaia, da bo dan dokaz,
kakšno zadoščenje stke pravica,
če upornik mahne ji v obraz.

In za svojega imena slavo,
narodu v ponos in časti v bran
smrti je v objem položil glavo
Peter Zrinjski, Krsto Frankopan . . .

E. Gangl.

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

11.

Isti dan se je Kekec smejal, da se je tolkel po kolenih. Bil je ves vesel in zadovoljen, in obraz mu je kar žarel od srčne radosti. Sedel je na skali nad prepadom in je gledal na goličevje, koder je ravnokar hitel Bedanec, ki ga je bil Kekec razjezil s svojim smehom. Hm, pa saj ni čudno, da bi se Kekec ne smejal. Glej, pred tremi dnevi je bil zagrozil Bedanec, da pride po Kekcá, in se je nekaj hvalisal, da je iztaknil skrivno pot, ki drži na Kosobrinovo domovanje. Pa se je Bedanec lagal, grdo lagal. Saj so prešli že trije dnevi od takrat — a Bedanca še ni od nikoder! Bedanec še vedno iztika tam okrog jarka, a še vedno ni našel ničesar. To pa se zdi Kekcu tako lepo, da se mu srce kar samo od sebe smeje. In kako tudi ne? — Saj je Kekec zdaj prepričan, da ga Bedanec vendarle ne ulovi še tako kmalu. Medtem pa se Kekec domisli nečesa pretkanega, da bo Bedanec kar debelo gledal in se bo praskal za ušesom. O, le naj se trudi Bedanec; le naj se poti in naj robanti! Saj mu ne bo nič hasnilo — in nazadnje se bo smejal samo Kekec; samo Kekec se bo smejal in se tolkel po kolenih, kakor se smeje zdaj tam gori na skali.

»Stric Bedanec!« je bil zavpil Kekec ravno prej-le. »No, kaj še vedno nočete priti pome? Tri dni vas že čakam. Saj ste mi obljubili že pred tremi dnevi, da pridete. Pa kako to, da nočete priti? Ali je mar tako daleč od vas na Kosobrinovo domovanje? Čudno, čudno! Kar verjeti ne morem. Saj sem prišel jaz v pol urice od vas semkaj. A vi, stric Bedanec, potujete že tri dni; tri dolge dni hodíte, pa ne pridete nikamor. Človek bi skoro mislil, da vas je polž učil hoje. Ali ni res, stric Bedanec?«

Bedanec ni odgovoril ničesar, ampak je samo dvakrat cepetnil z nogo ob zemljo. Zagrozil je Kekcu z roko in je odšel. No, Kekec je pa postal tako dobre volje, da je pričel žvižgati svojo najlepšo

pesem. Še nekajkrat se je posmejal, potem pa se je napotil v kočo. Stopil je v kuhinjo, kjer je kuhala Mena borno večerjo. — »Zopet sem ga prav pošteno nasukal,« je pravil. »O, zapomnil si bo, kdaj je naju hotel oplašiti. Rekel sem mu, da naj le pride, ker ga že tri dni čakava. Da se more tako hvalisati!«

»Ne draži ga, Kekec, lepo te prosim, ne draži ga!« je rekla Mena. »O, ti ga ne poznaš še, kako strašno je hudoben. Zato pa ga pusti v miru, da ne bo še bolj hudoben.«

»Seveda, pustim ga naj!« je odvrnil Kekec. »Seveda, zato naj ga pustim, da si bo mislil, kako jako se ga bojiva in da se treseva od samega strahu... Menara, rečem ti, da Bedanec ne bo doživel veselja, da bi me videl, kako se ga jaz bojim. Ne bo doživel tega, naka, še zanalasč ga ne pustim v miru, da bo kar zelen od same jezice in samega godrnjanja. Saj vem, da ne najde skrivne poti, ki sem jo jaz danes zavohal v kleti. Jutri pa jo gotovo najdem in jo zakrijem tako, da je ne iztakne Bedanec nikdar, pa če jo išče sto dolgih let. Tako je, Menara, in ti samo meni zaupaj in videla boš, kako se bo še vse dobro izteklo.«

No, mala Mena mu je morala verjeti, ker je govoril tako samozavestno. Pričela sta jesti borno večerjico in sta se pogovarjala o vsem mogočem. Privadila sta se v teh štirih dneh drug drugemu in zato sta kramljala ves dan, da jima je bil krajši čas. Tudi nocoj sta se pogovarjala ob plamenečem ognju pozno v noč, dokler ni pričel Meni lezti zaspanec v oči. In Mena se je napotila v svojo izbico. Kekec pa se je zavalil v hiši na klop. Odel se je z gorko odejo in se je zleknil po trdem ležišču. A še preden je zaspal, je rekel na glas: »Jutri dobim skrivno Kosobrinovo pot. Oj, kakor gotovo sem Kekec — jutri iztaknem tisto pot. Tri dni jo že iščem v kleti — a jutri jo najdem. In Bedanec se bo obrisal pod nosom — he-he, jutri se bo obrisal...«

Drugi dan je Kekec zarano vstal. Šel je iztikat v hlevček in je našel po dolgem iskanju precej veliko svetilnico. Ves vesel jo je nesel v kuhinjo, kjer je Mena že zavrela mleko. Poiskal je debelo lojevko in jo je pritrdil v svetilnico. Prižgal jo je ob ognju in je rekel: »No, svetilnico že imam. Pa tudi skrivno pot bom imel, še preden poteče dobra ura. In gledala boš, Menara, ko se vrneš s pašel!«

»No, le kar najdi jo, Kekec!« je odgovorila Mena. »Veš, da bova brez skrbi in se ne bova bala strašnega Bedanca.«

Odšla sta v hlevček. Mena je odgnala živinico; Kekec pa je pospravil po hlevčku, da je bilo vse čisto in v redu. Po dokončanem delu je hotel iti v kočo. Toda ustavil se je na trati in je gledal v nebo, da bi videl, kakšno bo danes vreme. Po nebu so se podili oblaki; naglo in nevzdržno so hiteli nad zagorskim svetom. Toda preko belih

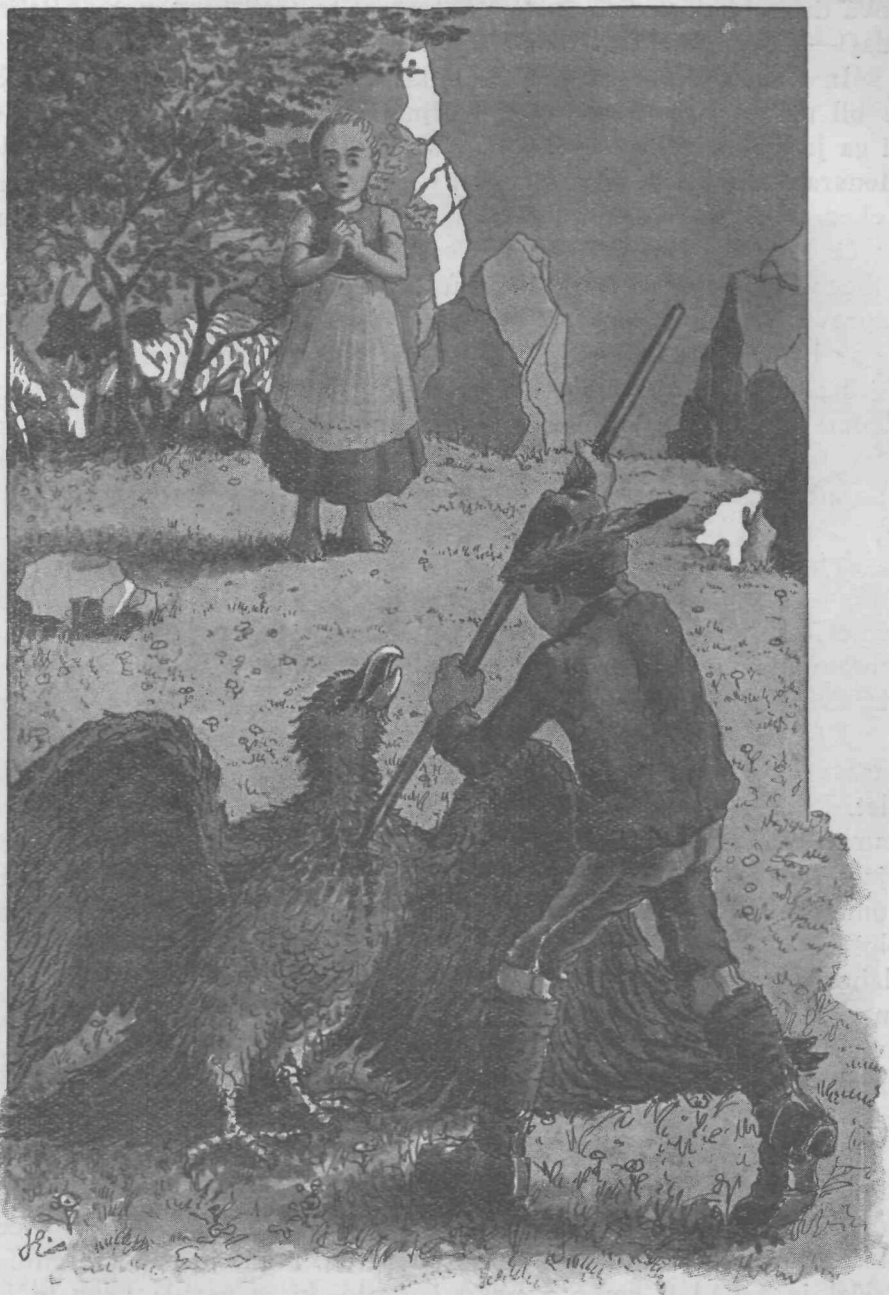
gorá niso mogli, ker so bili prenizko. Obviseli so ob strmih, razdrtih pečinah in so se valili počasi ob njih navzdol... »Sem mislil, da bo deževalo,« je pomislil Kekec, ko je gledal na oblake. »Pa ne bo, ker so oblaki preveč beli. No, meni je vse eno...«

Že se je obrnil, da bi odšel v kočo. Toda tedaj je zadržal korak in se je zopet zagledal v nebo. Videl je nekaj črnega, drobnega, ki se je zibalo pod oblaki in se je spuščalo polagoma navzdol. Tisto črno je postajalo vedno večje in se je bližalo soteski. Že ni bilo več visoko nad ozko planotico, ko je presunljivo zavreščalo. Kekec se je stresnil, ko je začul tisti vrišč. — »Glej, kaj ni to krivokljuni razbojnik, ki me je hotel imeti oni-le dan za večerjo?« ga je spreletelo. »Resnično — orel se ziblje nad planotico. Zdaj pa zdaj se spusti na tla... Ojoj, pa hoče nemara tu pograbititi še drugo ovco ali pa nemara še celó sirotico Meno... O, seveda, če mu bo Kekec le pustil. Čakaj, krivokljunec! Še imaš nekaj peres na sebi, da te Kekec še lahko pošteno oskube. O, resnično...«

In Kekec se ni dolgo pomišljal. Skočil je v kočo po dolgo gorsko palico in je zdrvel proti grmovju. Že od daleč je slišal Menino obupno kričanje, zakaj tudi deklica je zagledala orla, ki je bil že nizko in je krožil ravno nad njo. Pa tudi živinica je opazila nevarnost. V svojem strahu se je stisnila h grmovju in se je tresla po vsem životu. Nizko je bil že orel, da se je slišalo njegovo frfotanje. Mena je strmela nanj in v svojem strahu si ni vedela pomagati. Zavpila je na vés glas in si je zakrila obraz z rokami, ko je završelo glasno nad njo in je videla orla, ki se je zagnal na ovco. A prestrašena žival je odskočila — in orel je padel na trato in je pričel frfotati, da bi se dvignil s tal.

Takrat pa je pridrvel iz grmovja Kekec. Zasmel se je, ko je videl orla na zemlji. »O, zdaj je odbila tvoja zadnja urica,« je rekel in je nameril ostro, okovano palico proti orlu. »Saj vem, da ne moreš poleteti kar tako z ravne zemlje. A preden priskačeš na skalico, te bo že prasnila moja palica... Hej, mislil si, krivokljunec, da še vedno Kosobrin gospodari tod okrog. Pa si se zmotil, dragi orliček! Kekec je zdaj gospodar tega kraja; Kekec ti pa že pokaže, da boš imel za vedno dosti... Le glej me, orliček! Le glej me in pihaj!«

Orel je poskakoval po trati in je prhotal, da so se mu perutnice kar trle ob zemlji. A ni mogel priti do zaleta in zato se tudi dvigniti ni mogel. Obrnil se je proti dečku in je strašno odpiral kljun. A Kekec se ni prav nič bal. Naglo je skočil naprej in kakor bi trenil, je zasadil orlu palico globoko v prsi. Orel je strahovito zavreščal. Hotel je skočiti; a ni mogel več, ker ga je palica tiščala na vso moč k tlom. Zato se je prevrgel v stran in je obležal. Samo kremplje je še krčevito odpiral in zapiral.

»Ha, ali sem te, hudobec?« je rekel Kekec in ga je brcnil z nogo. »Zdaj ne boš več kradel ovac in tudi mene ne boš hotel več imeti za večerjo. I, ti tepec! Kaj ti ni bilo zadosti zadnjič, ko si mi pustil lepo pero za spomin in sem te dvakrat prav pošteno dregnil? Glejte ga, glejte! Pa mi pride še enkrat pod roke in je pozabil, kar sem mu zadnjič obljubil. Hej, ti krivokljunec! Ali ti nisem rekel, da se

bova drugače pogledala, če boš še enkrat ongavil krog mene? Pa imaš zdaj — he-he, imaš, da ti je pač zadosti...»

In Kekec je dregnil orla še enkrat. A orel se ni ganil nič več in je bil mrtev. Kekec se je zadovoljno namuznil in je stopil k Meni, ki ga je gledala vsa zavzeta in je sklepala roke. — »No, ali si videla, Menara, kako se napravi, da orel ne straši več živine?« jo je vprašal Kekec. »Le poglej tam krivokljunca! Nikoli več ne odpre kljuna, pa če mu tudi ponujaš polno pest sladkorja... O, Kosobrin bi bil pobegnil kot zajček in bi bil jadikoval, da bi bilo joj. A kaj sem napravil jaz, te vprašam, Menara? Kar poglej tja na trato! Kar poglej — pa boš videla, kaj napravi Kekec, če se mu orel zameri.«

Kekec je pokimal z glavo in se je posmejal. Mena ga je debelo gledala in je strmela, samo strmela, pa ni mogla od začudenja izpregovoriti besedice. Kekec pa ji je pokimal še enkrat in je nadaljeval: »Zaradi tega orliča se ne bom zadrževal. Saj sem mu že poplačal, kar sem mu bil dolžan. Mislim, da ne bo terjal ničesar več od mene... A glej, Menara! Bedancu sem še dolžan zadnjo poskočnico. Zato pa moram gledati, da se iznebim tistega dolga. Tudi Bedanec se mi je zameril, kakor se mi je bil orel. Poplačal sem zato orlu; a tudi Bedancu moram poplačati, ker se mi je strašno zameril. Videla boš že še, Menara, in boš gledala. Samo malo še počakaj, Menara!«

Kekec je zažvižgal in se je naglo obrnil. Šel je skozi goščavo naravnost proti koči. Tam pa je pograbil svetilnico in se je splazil v klet. Pričel je iztikati tam okrog in se je naposled ustavil pri široki, kameniti plošči, ki je bila vdolana v dno. — »Hm, tu se mora pričeznati skrivna pot,« je zagodrnjal. »Že včeraj sem mislil tako. A danes bom videl, če me niso varale včerajšnje misli... A kako naj odvalim ploščo, ki tehta skoro gotovo stot ali pa še več? Kosobrin je bil slaboten možiček in gotovo ni mogel dvigniti celega stota. A vse eno je hodil po skrivni poti... Pa kako je napravil, da je mogel dvigniti to strašno ploščo? Hm, kako? Vprašam te, Kekec, ki si ravno kar zmikastil divjega orla. — O, kar pomisli, Kekec, in odgovori, kako je mogel Kosobrin dospeti na skrivno pot?«

Kekec je zmajeval z glavo in je ugibal, ugibal. Ker se ni mogel domisliti ničesar, se je razjezil, da je kar cepetnil z nogo. Skočil je v kot, kjer je ležal močan cepin; zgrabil ga je in je rekel: »No, če se plošča noče zlepa dvigniti, se bo pa zgrda. Meni je pač vse eno!« — Pričel je zabadati cepin v ozko špranjo, ki je zevala krog in krog plošče. Že je prišel do zadnjega vogla in je že skoro obupal. Zato pa je zasadil na vso moč cepin v špranjo, da je zajeknilo.

Kekec je zavpil na ves glas in je naglo odskočil. Hipoma se je stresla klet in je zaropotalo tako bučno, da se je Kekec v prvem trenutku prestrašil. Mislil si je, da se nemara podira klet in mu pade zdaj pa zdaj visoka stena na glavo. Zato pa se je stisnil v kot in je

čakal, čakal... Toda ropotanje je potihnilo in bilo je zopet vse smrtno tiho po kleti... Tedaj pa se je Kekec vzravnal in se je bližal počasi kameniti plošči. A začudil se je, ko je ni zagledal nikjer. »Kaj se je zgodilo?« se je povprašal. »Kam je izginila plošča? — Ni je — nikjer je ni...«

Posvetil je tja in je poskočil od veselja. Zagledal je tam črno jamo, ki je zevala na mestu, kjer je ležala prej tista plošča. In ko je posvetil še bolj, je videl pod sabo kamenite stopnice, ki so držale nekam daleč v globočino. Videl je Kekec tiste stopnice, in obraz se mu je razjasnil. Plosknil je z rokami in je zavriskal na glas. — »Oj, našel sem skrivno pot!« si je govoril v svojem veselju. »Skrivno pot sem našel, in zdaj se lahko obrišeš pod nosom, Bedanec! Nikoli ne prideš do mene, o, nikoli! Prekanil te bom danes in ti poplačal svoj dolg, kakor sem ga poplačal krivokljunemu orlu. Zdaj mi je pot odprta in prehitel sem te, Bedanec, prav pretkano sem te prehitel.«

A Kekec ni odlašal prav nič, ampak je pričel stopati po vlažnih stopnicah navzdol. Svetil je okrog sebe, a drugega ni videl kot črno skalo, ki je z nje potihoma curljala voda. Temno je bilo povsod, temno kot v najčrnejši noči. A Kekec se ni bal, temveč je stopal naglo po stopnicah. Toda stopnice so prenehale nenadoma, in Kekec je zavil v ozek hodnik, ki je držal nekam daleč v neznano temo. Šel je po hodniku dalje in dalje. A kar hipoma se je ustavil, ker je zagledal pred sabo blede svetlobo. — »Hm, kaj bo pa to?« je pomislil. »Sveti se pred mano, kakor bi se delal dan... Ali sem že na koncu pota? Čudno, čudno, da sem prišel tako hitro na Bedančevo stran...«

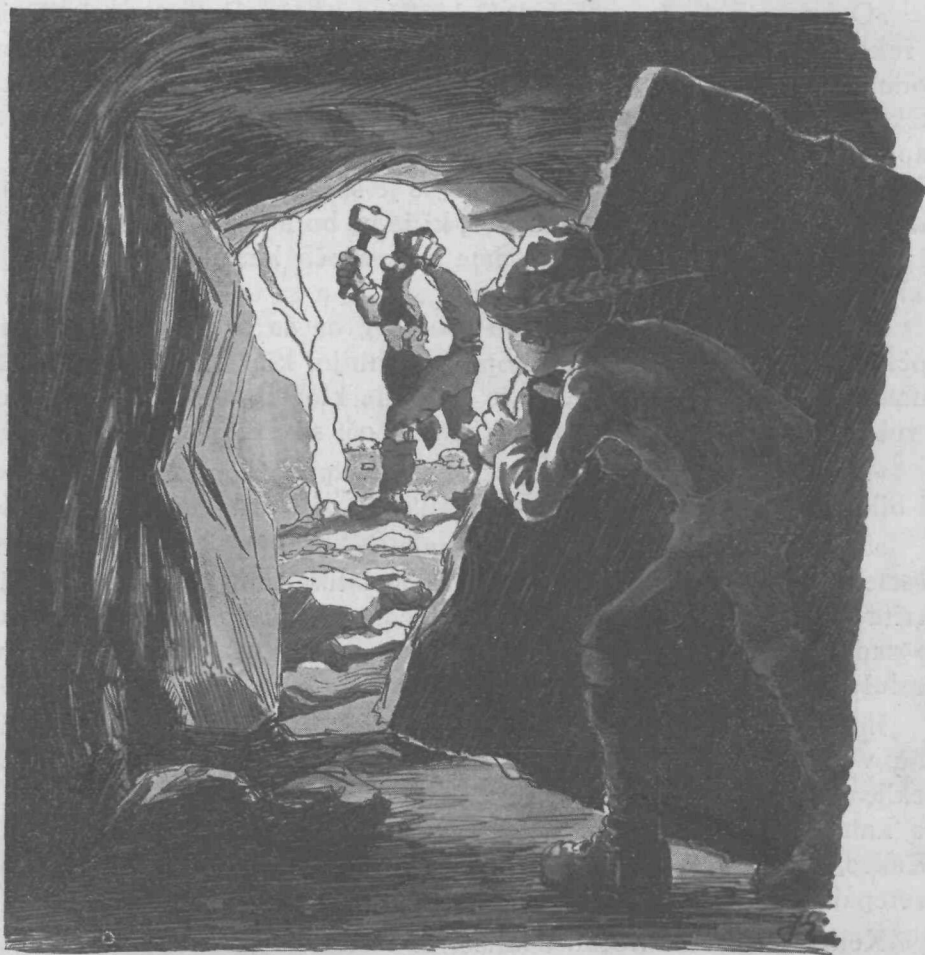
In je šel naprej. Svetloba je prihajala vedno razločnejša in jasnejša, in deček je zaslišal pred sabo votlo šumenje, kakor da pada nekje blizu voda z visoke skale. Hodnik se je razcepil. Širja votlina je vodila na desno, a ožja se je vila naravnost naprej. Tu je Kekec pomišljal, kam bi krenil. Toda naglo je zavil na desno in je skoro tekel po kameniti poti. Naposled pa je obstal in ni mogel naprej. Skala je zapirala votlino in izhoda ni bilo nikjer. A Kekca ni to prav nič oviralo. Z roko je pričel tipati ob skali. Obtikal je veliko, kame-nito kljuko in jo je obrnil. Skala se je razmaknila, in pred Kekcem se je zasvetila velika, dnevna svetloba.

»No, no — na konci pota sem,« se je razveselil Kekec in je stopil iz votline. Zagledal je pred sabo beli prod in divji gorski potok, ki se je penil sredi proda. Onkraj proda pa se je dvigalo sivo, strmo skalovje — visoko, visoko tja gori, kjer je zelenelo širono Bedančevo goličevje. Ko je Kekec zagledal vse to, je skočil naglo nazaj v votlino in je zaprl kamenita vrata za sabo. »Glej, glej!« si je rekel. »Saj to ni pot, ki drži na Bedančevo stran. Ta pot me privede samo v dolino... Moram iti nazaj do ovinka in se splaziti po drugi votlini. Pa pridem do jarka, kjer je našel Kosobrin žalostno smrt.«

Šel je nazaj in se je plazil potem po ozki votlini dalje. Nad njim je šumelo, prasketalo in bobnelo, da Kekec ni slišal niti lastnega glasu. In tedaj je Kekec vedel, da drži Kosobrinova skrivna pot pod samim gorskim potokom. Mraz se je širil tod okrog, tako strupen mraz, da je Kekca kar stresalo. Tesno si je stisnil jopič k prsim in zobje so mu zašklepetali v strašnem mrazu. Naglo je stopal naprej in se ni ustavil niti za trenutek. Hodnik je zavil navzgor. Pričele so se zopet stopnice, in tam se je širila svetloba, da se je videlo skoro tako kot pri belem dnevu. Hipoma so prenehale stopnice, in Kekec je stal pred belo skalo. S tresočo roko je iskal skrivne kljuke in jo je tudi kmalu dotikal. Previdno je odprl kamenita vrata in je pokukal venkaj. Zagledal je pred sabo jarek, ki se je vzpenjal strmo navzgor. Tisto mesto je zagledal, kjer je umrl nesrečni Kosobrin in je Kekec zmikastil divjega Bedanca. V prvem trenutku se je Kekec razveselil.

Toda hipoma se je odmaknil in je skoro glasno zavpil v svojem divjem strahu.

Oj, zagledal je v jarku Bedanca. Niti deset korakov ni bil Bedanec oddaljen od njega. Sključeno se je držal Bedanec. V desnici je vihtel veliko kladivo in je udarjal z njim po skali, da je kar jekalo. — Kekcu so zagomezeli mravljinci po hrbtu, ko je zagledal Bedanca, in prestrašil se je tako, da je odprl široko usta in oči. Pa niti premekniti se ni mogel z mesta in je gledal, samo gledal debelo v svojem presenečenju in strahu.

»Ovbel« ga je spreletelo. »Bedanec stoji tam, in skoro bi se bil zaletel vanj. Oj, to bi me bil pogledal Bedanec in bi bil kar zazijal in se zasmel, ker sem mu priletel v roke kakor poparjen ptič... Glej, glej — tam tolče po skali in se vedno bolj bliža vratom, ki odpirajo Kosobrinovo skrivno pot. Pa potolče na vrata — in Bedanec

jih razbije, gotovo razbije. In pride po hodniku v našo kočo in po-
grabi Meno... Ovbe, ovbe! Izgubljen sem... in tudi sirota Mena je
izgubljena...«

Kekec je zastokal v svojem obupu. Ničesar drugega ni mogel
ukreniti, kakor da je naglo zaprl vrata. Vkljub mrazu mu je stopil
znoj na čelo in pričel se je tresti kot šiba na vodi. Še vedno je stal
v hodniku in si ni vedel pomagati in svetovati. Samo to mu je bilo
jasno in samo tega se je zavedal, da udari zdaj pa zdaj Bedanec na
vrata in jih razbije. In Kekec je izgubljen, ker Bedancu ne more
ubežati nikamor, oj, nikamor...

»Ovbe, ovbe!« je zastokal Kekec še enkrat. Potem pa je šinil
z roko preko čela in se je obrnil. Kakor veter je zdirjal po ozkem
hodniku in se je ustavil šele v mračni kleti. Tam je poizkušal dvigniti
težko ploščo, ki je bila zdrknila v globočino; a zaman je bil njegov
napor, pa če se je še tako upiral. Plošče ni mogel niti premakniti...
»Tudi to, oj, tudi to!« si je govoril in se je skoro razjokal. »Mislil sem,
da bo vsaj plošča zadržala Bedanca, ki je ne bo mogel dvigniti. A zdaj
ni niti plošče več, in Bedanec ima našo kočo kar lepo odprto. Oj,
Kekec, Kekec! Kaj si storil?«

In Kekec se je udaril z roko po glavi, da ga je zbolelo. Počasi,
počasi je odšel iz kleti in je stopil v kuhinjo, kjer je mala Mena že
kuhala rumene žgančke. Kekec je sedel na klop in si je podprl glavo
z rokami. Gledal je in gledal deklico, in oči so mu bile vse žalostne.

»No, ali si našel skrivno pot?« ga je vprašala Mena. »Dolgo te
ni bilo od nikoder. Zato pa sem mislila, da si vendarle nekaj našel.«

»Seveda sem jo našel,« je odvrnil Kekec in se je pričel delati
veselega in brezskrbnega. »Po kleti sem iztikal in sem jo našel. Oj,
skrita je tako, da je ni mogel najti nihče razen Kekca. Veš, popoldne
jo zadela tako, da ne bo mogel Bedanec niti sto let do nje. Kar
poslušaj me, Menara!«

In Kekec je pravil vse natanko. Samo to je zamolčal, da je videl
tam v jarku Bedanca, ki tolče po skali in iztika za vhodom. Mala
deklica je ploskala z rokami in v svojem veselju se je pričela vrteti
po kuhinji. »Oj, ne bo naju zalotil Bedanec,« je govorila venomer.
»Kekec, nikoli več naju ne ugrabi! Nikoli več naju ne bo mučil in
pretepal... Oj, kako je to lepo, kako je lepo!«

Kekec je gledal sirotno deklico, in v srcu ga je bolelo tako jako,
da mu je šlo na jok. Saj je vedel, da je nalagal Meno in ji ni povedal
resnice. Saj je bil prepričan, da pride že danes Bedanec po nju in
da ni nobene rešitve več... A vkljub temu prepričanju se je Kekec
smejal z Meno, da bi je ne preplašil s svojo žalostjo in z obupom.
A težko je bilo to Kekcu, težko, ker bi si bil najrajši pulil lase...
»Sirotica uboga! O, ko bi ti vedela, ko bi ti vedela, da te bo Bedanec

še danes neusmiljeno pretepel!« je govoril sam pri sebi, ko se je na vso moč trudil, da bi jedel s slastjo rumene žgančke.

Popoldne pa se je Kekec potikal po vsej planotici in je ugibal, kako bi mogel uteči preteči nevarnosti. A ugibal je zaman, rešilne misli ni bilo od nikoder. To pa je Kekca tako potrlo, da se je neprestano praskal za ušesi. Nikjer ni našel miru. Hodil je sem in tja po planotici in je godrnjal nerazločne besede. Tu pa tam se je ustavil in je poslušal glasno ropotanje, ki je prihajalo od one strani soteske. In vedel je, da tolče tam Bedanec po skali in se vedno bolj bliža skritim vratom. In vsak trenutek je Kekec pričakoval, da se zasmеje Bedanec v jarku, zasmеje se zato, ker je našel, kar je iskal.

Večerilo se je že, ko se je razlegnil po ozki soteski vesel in bučen smeh. Kekec je obstal kraj njivice in se je stresnil po vsem životu, ko je zaslišal tisti smeh. Saj je vedel, da je zdaj Bedanec našel skrivna vrata in da prirohni vsak hip na planotico. — »Bog se usmili!« je vzdihnil v svojem preplašenem srcu, in mrzel znoj mu je stopil na čelo.

A smeh je utihnil, in oglasil se je Bedanec v jarku: »Hej, Kekec! Pa sem le našel tisto skrivno pot... Kar lepo pojdi domov in izmoli sto očenašev! Naspi se nocoj še pošteno, ker se ne boš nikoli več... Jutri ob prvem svitu te pridem obiskat, pa se dogovorimo do dobrega...«

Bedanec se je zagrohotal, in Kekec ga je videl, kako se je splazil iz jarka in je šel naglo preko gričevja. Kekec pa je zdrsnil na tla in je tam obsedel. Z rokami si je zakril obraz in je pričel glasno ječati. Dolgo je sedel tam, dokler se ni znočilo popolnoma in ga ni poklicala mala Mena k večerji...

Tisto noč se je premetaval Kekec nemirno po klopi v izbi in ni mogel zaspati. Z grozo je mislil na jutrajšnji dan, in lasje so mu kar vstajali pokonci. O, za sebe se Kekec ni bal; bal se je samo za malo sirotico, ki spi zdaj tako lepo in mirno v sosedni izbici in sanja morébiti krasne sanje in se smeje v tistih sanjah... Oj, sirotica! V jutru jo pa zbudi Bedanec in jo pograbi s svojimi strašnimi rokami. Pa bo ubožica jokala in klicala na pomoč. A kdo ji naj pride na pomoč, ko ni žive stvari daleč okrog, ki bi mogla pomagati Kekcu in nesrečni Meni? Nihče ju ne more obvarovati tistega strašnega in hudega, ki pride jutri zjutraj, oj, nihče...

Kekec ni mogel več ležati, ampak je poskočil na noge in je stopil k okencu. Tam je stisnil k steklu svoje vroče lice, in v srcu ga je bolelo vedno bolj. Čutil je, kako so mu začele vreti solze v oči, ker se mu je mala sirota tako jako smilila. Krčil je pesti v svoji onemoglosti in je polglasno ječal. Sto misli se mu je podilo po razgreti glavi, ko je gledal v jasno noč in na bele gorske vrhove, ki so se svetili v tihih mesečnih žarkih...

Toda kar nenadoma se je udaril po čelu in se je zasmel. Šinila mu je v glavo prava misel, in Kekec se je razveselil tako, da je kar poskočil. »Ne boš, ne boš, Bedanec! O, le pridi jutri, le pridi! Ravno prav mi prideš, da ti zagodem zadnjo poskočnico. Saj sem ti jo obljubil, in zato le pridi jutri... Pa boš gledal, he-he, tako grdo gledal, kakor nisi še nikoli...«

Še enkrat se je Kekec zasmel. Potem pa se je splazil potihoma iz izbe. Šel je naravnost v kuhinjo po svetilnico. Prižgal jo je in je odšel v klet.

DR. FR. ZBAŠNIK:

Volk.

Malka se je odpravila v šolo ali malo prezgodaj ali pa malo prekasno. Tako je sodila po tem, ker ni videla nikjer nobene svoje tovarišice. Nemara so bile že odšle ali pa se šele odpravljajo z doma. Pa to nič ne de. Do šole je imela samo dobre četrte ure hodá, in dasi je hodila šele drugo leto v šolo, je bila pot do nje, ki je držala vseskozi po ravnih, zelenih travnikih in je le enkrat krenila v majhen gozdiček, že tolikokrat premerila, da se ni prav ničesar bala, tudi ako bi morala ves čas sama hoditi. Seveda, bolj kratek čas bi bilo že, če bi mogla kramljati s kom ter mu praviti o mucu, ki je pred nekoliko dnevi dobila mladiče in jih je zdaj ves dan umivala s tačico ter oblizovala z jezikom.

Ozrla se je, če morda vendar kdo ne prihaja, in glej, sosedov Nejče je hitel za njo. Ustavi se, da ga počaka. Nejče je bil sicer nekaj let pred njo v šoli in po navadi se ona zanj ni dosti brigala, toda bolje nekaj družine nego nič.

Nejče jo je kmalu dohitel, in Malka mu je začela takoj praviti o mucu in njenih mladičih, ki so bili tako ljubki in srčkani. Ali Nejče se za muce, kakor je bilo videti, ni prav nič zanimal, ker je obrnil pogovor takoj na drugo stran.

»Ti, Malka, povej mi rajša,« je začel, »kako malico nosiš danes s seboj v torbici! Gotovo imaš kak prav dober prigrizek!«

»Imam, imam!« je pokimala Malka.

»Pokaži! Kaj imaš?«

Malka se je nekoliko obotavljala, potem pa je le odprla torbico in mu jo pomolila. Lep kos bele potice, potresene na gosto s cvetami, se je zasmel Nejčetu. Še bolj pa se je zasmel on njemu! Nejče je bil velik snedec in se je rad potrudil za kak grižljaj. Kaj tako dobrega, kakor je potica, ga je pa seveda še posebno mikalo.

»Ojej, Malka!« je vzkliknil Nejče in njegova usta so bila polna skomin. »Daj potico meni, Malka!«

»Kaj bom pa jaz imela?«

»Oh, saj pri vas imate večkrat potico! Bogati ste ... Pri nas pa ...«

»Ne dam! Sama bom lačnal!«

»O, le čakaj, Malka! Boš že videla, kaj bo, ako ne daš!«

»Kaj bo, no?«

»Če pride volk ...«

»Saj ga ne bo!«

»O pride, pride, boš že videla! Večkrat prihaja ...«

»In kaj potem, ako pride?«

»Ako mi ne daš potice, pa te ne bom branil! Pustil bom, da te požre!«

»Kaj pa, če bi tebe ...«

»Mene ne bo! Volk se loti vedno tistega, ki je bolj majhen!«

Malka se je ozrla v daljavo in se ustrašila. Zdelo se ji je, da že prihaja volk. Brž je odprla zopet torbico in izročila Nejčetu potico. Nejček je hlastno pojedel ves kos. Kaj tako dobrega že dolgo ni šlo skozi njegove zobe. Malka pa, ki je bila ob svojo potico, je hotela zdaj vedeti, kaj dobi ona za to. In vprašala je: »Ti, Nejče, kako ga pa boš?«

»Koga?«

»No, volka!«

»Volka? Oj ti neumnica, saj ga ne bo! Danes namreč ga ne bo!« se je hitro popravil. Spomnil se je, da bi se dalo iz Malke jutri zopet kaj izsiliti, zato se ni hotel ponorčevati iz nje, kakor bi se bil rad. »O, danes ga ne bo, Malka, jutri pa — kdo ve ... Jutri bi pa res utegnil priti!«

»Meni se pa zdi, da tamle že gre!« odvrne Malka in opozori Nejčeta na volku podobno žival, ki se jima je bližala in jo je Malka že prej ugledala.

»Ojej!« je vzkliknil presenečeni Nejče. »Kaj bo pa zdaj?«

»Kamen poberi pa ga daj!« svetuje Malka.

»Kajpada! Ali misliš, da je volk pes, ki zbeži, ako se po kamen skloniš? O Marija, pa je res volk!«

Nejče je bil prepričan, da ga je zadela kazen božja. Ker je opeharil Malko za potico, mu je poslal Bog volka nasproti, da ga zmrcvari za njegovo laž.

»Beži, Malka, beži, ako moreš!« je vzkliknil, se zasukal in stekel proti domu, kar so ga nesle noge.

Malka pa je bila tako prestrašena, da se niti geniti ni mogla. Obstala je kakor odrevenela na svojem mestu in čakala, kaj se zgodi.

Dozdevni volk se je bližal bolj in bolj. Malki je šinilo v glavo, kako nespametna je bila, da je dala potico Nejčetu, ki jo je tako

brezvestno zapustil v nesreči. Ako bi imela zdaj še potico, bi jo ponudila volku, ki bi ji bil zanjo nemara bolj hvaležen nego Nejče. Pojedel bi potico, njej pa bi morda prizanesel. Tako pa... Ojej, ojej, zdaj, zdaj bo tu! Pravi pravcati volk! Nobenega dvoma ni moglo biti. Prav takšen je bil, kakršnega je videla v šoli naslikanega. Še nekaj korakov, pa bo pri njej!... Ojej! Bog ve, kam ji najprej zasadi zobe... »O, mamica, mamica, pomagaj!« je zaklicala na ves glas. Volk pa, ki je bil že tik nje, se je ustavil, jo nekam čudno pogledal ter se začel sukati okolo nje.

»Zdaj, zdaj — pa me zagrabi!« je pomislila Malka in po vsem životu se je tresla.

Toda zgodilo se ni nič takega. Volk jo je malo obvohal, pogledal jo je nekolikokrat, kakor bi hotel nekaj pozvedeti od nje, potem pa je šel zopet dalje svojo pot.

Malki je postalo laže pri srcu. Nemara, da ima pa le Nejčeta na pikil! Za njim gre! Prav mu je! —

* * *

Malka je prišla zaradi tega, kar je bila na poti doživela, nekoliko prepozno v šolo.

»No, no!« jo je posvarila učiteljica. »Kako pa, da si ti danes tako kasna? Saj po navadi ne zamujaš šole!«

»Ko sem se pa volka tako bala!« se je izgovarjala Malka.

»Kaj? Volka si se bala? Kakšnega volka?«

»Prav takov je bil, kakršen je ta tukaj na sliki!«

»Pa ti je kaj storil?«

»Nič! Ampak gledal je pa tako čudno!«

»Malka, to ni bil volk! To je bil pes! Saj sem vam že pravila, da so tudi taki psi, ki so volku jako, jako podobni. Človek bi se jih res bal, ako bi tega ne vedel! Kdo te je vendar spravil na to misel, da bi te mogel srečati volk ob belem dnevu, takorekoč sredi ljudi?«

»Sosedov Nejče mi je rekel, da pride volk in da me ne bo branil, ako mu ne dam potice.«

»Aj, aj, tisti sladkosnedi Nejček torej! Kaj si mi povedala! Potice je torej hotel od tebe? In si mu jo dala?«

»Dala!«

»O ti navihanec, ti! No, in kaj je potem storil, ko je prišel — volk?«

»Zbežal je!«

»Zbežal je! Tebe pa prepustil svoji usodi! In potico — ali ti jo je potem vrnil, ko ni držal besede?«

»Kako, ko jo je takoj pojedel!«

»O ti ptič ti! No, le čakaj! Zato že jaz poskrbim, da te zadene kazen za tvoje junaštvo! Potico sne, potem pa zbeži! Taki so! In

zdaj me poslušaj, Malka, in vse ve punce poslušajte, kaj vam pravim: Ne verjemite nič fantom, ne zdaj, še manj pa, ko boste večje! Obétati znajo, kadar pa treba obljubo izpolniti, pobegnejo!»

»Ali jim tudi vi nič ne verjamete?« se je osmelila Malka, da je vprašala učiteljico.

»Tudi jaz ne!« je odgovorila učiteljica komaj slišno in se čudno nasmehljala. —

A. Meder-Utva:

Vrabcí.

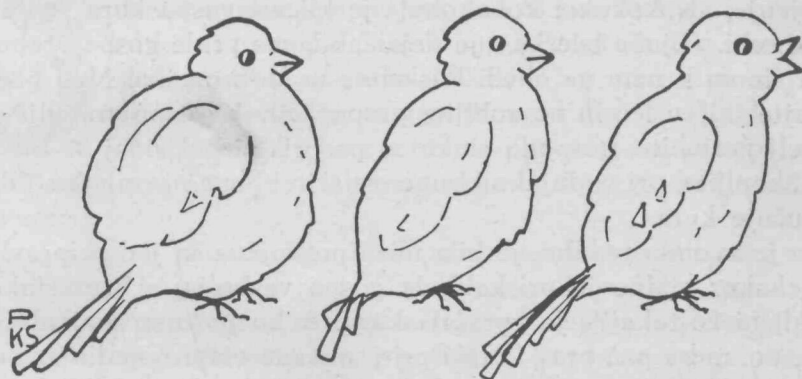
(Konec.)

tem je priskakljala in priščebetala nova ptičica na veselico. »Ta-le, sinko, ta bi bila zate. Glej, kako je ljubka in živahna! Celo bela peresa ima v perutih, lahko si vesel take krasotice!« prigovarja mati.

Krasotica pa je bila drzna in razposajena. Skakala je sem ter tja in hotela vse prevpiti.

»Ne, mamica!« pravi edinec odločno. »Ne maram take, ki preveč klepeče. Če nimaš boljše, rajši odrinem po svetul!«

Potrta je prišla vrabulja drugo jutro na kurji dvor in potožila stari kuri: »Nobena mu ni všeč, ena mu je predebela, druga prenerodna, tretja preveč ščebeta... Kaj mi je storiti? Kaj mi je storiti?«

Kura se zamisli in preudari, zardi in pravi: »Deset imam hčerá. Nobena ni niti predebela niti ne presuha, nobeni ne manjka ni enega peresa, dostojne so in dobro vzgojene, vsaka bi bila vredna kraljevega kurnika. Hm, kaj, če bi bila katera vašemu sinku všeč?«

»To je misel; vredna vaše glave,« se razveseli vrabulja. »Še danes pridem z njim k vam na obed, pa naj si izbere po svoji mili volji nevestico med vašimi hčerami!«

Potolažena zleti domov. A sinko je na pragu: »Nu, mati, kaj je z mojim potovanjem, ali je pripravljen kovčeg?«

»Ne kovčega, sinko, nevesto ti pripravljam! Ena izmed desetih hčerá gospe kure bo tvoja, kakor boš izbral. Povabljena sva na obed.«

»Kaj, kura naj mi bo nevesta? Kura mora biti vedno pripravljena, da roma v lonc ali na raženj. Ne boš, mati, že jutri bi utegnil biti vdovec,« ugovarja mladič.

»Toda, sinko, če ti eno vzame bridka smrt, pa vzameš drugo, življenje ti bo večno svatovanje, a svatovanje je veselo. Premisli, sinko, in dve gredi graha ti dam za doto.«

»O, zaradi graha pa,« začivka mladi gospodek.

»Tako je prav, moj vrli sinko!« ga pohvali mati in odleti na požirek rose.

»Ko bi jaz vedel, ko bi jaz vedel, kje so te grede, kje so te grede,« si prepeva mladi vrabček, ko ostane sam doma na pragu.

»Jaz pa vem zanje,« se oglasi tanek glasek, in drobna glavica zelene gosenice pokuka izpod lista. »Če me poneseš tja, pa ti povem!«

»Prav rad te ponese, če mi poveš,« začivka vrabček.

»Na županovem vrtu so, no, pojdiva! Kar vzdigni me!«

»Tako, takoj ti to storim, na županov vrt s teboj zletim!« zapoje vrabček, požre gosenico in odleti — na županov vrt. —

Na kurjem dvoru je po odhodu gospe vrabulje zavladovalo veliko razburjenje. »Kokokoko, kokokoko!« je klicala gospa kura svoje lepe piške k sebi. »Ljube hčerke,« je dejala, »danes pride gospa vrabulja s svojim sinom k nam na obed. Poskrbite za dobro pičo! Med obedom ne letajte jajčec leč in ne zobljite prepožrešno! Gospé vrabulji desni krempej poljubite, gospodu sinku se pa priklonite! Zdaj se brž še v pesku okopljite, pri vodnjaku kljune osnažite! Snaga je mladosti dika!« jih poučuje kura.

Ko je zvonilo poldne, je bila miza pogrnjena in jed pripravljena. Točno kakor vedno je priskakljala gospa vrabulja, a brez sinka.

»Ali ni že tukaj?« je vprašala kuro. A ko je kura zanikala, si je mislila, no, mora pač prav kmalu priti, navade nima pojeđin zamujati.

Gospa kura je spremila vrabuljo do družbe, ki je bila vsa prav svatovsko razpoložena.

A mladega vrabca ni hotelo biti. Gospa vrabulja se je globoko zamislila: »Naposled je porednež iztaknil grahove gredice, pozabil na nevesto in name. Vsekakor moram pogledati.« Na glas pa je rekla: »Dovolite mi, gospoda, da za hipec odletim in pogledam po sinku! Skrbi me, da bi se mu kaj ne bilo pripetilo!« Odletela je in ni se več vrnila.

Kura je nekaj časa čakala in se ozirala na levo in desno, prestopicala z ene noge na drugo, nazadnje, ko ju le ni bilo, je tudi kuro potrpljenje minilo, razhudila se je in zakokodajskala: »No, hvala

lepa za take svate! Deca, hajdi k zrnju! Naj se mi le enkrat vrabka s svojim vrabcem malopridnim še prikrađe, ji pokažem vrata s kljunom!«

Gospa vrabulja ni mislila nobenkrat več na kurji dvor. S sinkom edincem sta hodila zobat sladki grahek na županov vrt, dokler ga je kaj bilo.

Iz dalje prihaja zvonjenje . . .

*Iz dalje prihaja zvonjenje . . . Iz dalje, čuj, vetrček veje,
Kot bil bi kdo strune ubral! tajinstven donaša šepet,
Kot vzdihne bi, kot hrepenenje kot da se kdo ljubko mi smeje,
sem nosil bi éterni vall kot hitel bi kdo me objet! . . .*

*O kdo si, ki semkaj do mene
ihtijo ti tihe željé?*

*O kdo si, ki k tebi me žene
to moje nemirno srcé? . . .*

Dr. Fr. Zbašnik.

E. G.:

Jakobu Dimniku v spomin.

Še danes se živo spominjam, s kolikim veseljem je pozdravil šolski ravnatelj Jakob Dimnik pred 25 leti zamisel, da začnemo z novim letom 1900 izdajati »Zvonček«. In kolika radost je sijala iz njegovih pogledov, ko je dobil prvo številko našega lista v roke! »Zvončka« se je takoj oklenil z vso ljubeznijo in mu je ostal zvest prijatelj in sotrudnik vsa leta do svoje smrti.

Ko je Jakob Dimnik leta 1916. praznoval šestdesetletnico svojega rojstva, se ga je spomnil tudi »Zvonček« z obširnejšim spisom, kjer so bile navedene njegove zasluge za razvoj našega osnovnega šolstva in za našo mladinsko književnost. Odtlej do danes se je mnogokaj izpremenilo. Nastale so čisto druge razmere, ko se je ob koncu l. 1918. ustanovila naša država in je prišla nacionalna misel do zmage in popolne veljave. V teh letih po prevratu se je celo stopnjevala Dimnikova delavnost, kakor da je hotel vse svoje duševne in telesne moči do skrajnosti izčrpati v korist osvobojenega in ujedinjenega naroda, ki se mu v skupni in svobodni domovini obetajo lepši in srečnejši časi.

Tega našega prijatelja in sotrudnika ni več med nami! Umril je dne 1. septembra t. l., ko je ravnokar stopil v zasluženi pokoj po 45 letnem neumornem in uspešnem delu v šoli za duševni in telesni blagor naše mladine.

Bodočnosti našega naroda je treba zdravega in močnega temelja. In ta temelj nam daje naš mladi rod, ki mora biti duševno in telesno prav in dobro vzgojen, da bo dovoljno usposobljen za vse naloge in dolžnosti resnega in deloljubnega življenja. In pokojni ravnatelj Dimnik je posvečal največjo skrb in pažnjo vzgoji in pouku šolske mladine, ki ji je bil vdan z očetovsko ljubeznijo. S svojimi spisi je navajal starše in skrbnike, kako naj vzgajajo otroke tudi doma, da bo dom dopolnjeval delo šole. Dom in šola naj delujeta skupno in vzajemno, da se bosta veselila sadov skupnega in vzajemnega dela!

Jakob Dimnik je v polni meri izvršil naloge svojega lepega in vzvišenega učiteljskega poklica, ki je bil zanj vnet z vso iskrenostjo in požrtvovalno delavnostjo. »Zvonček« izvršuje samo ukaz hvaležnosti in prijateljstva, ako mu na tem mestu postavlja skromen spomenik.

Možu dela — spoštovanje! Spominu in imenu njegovemu — slava!

Igre.

1.

Miška sem v krogu,
brž me lovite,
če me ne vjamete,
pa me pustite!

Ali kdor vjame me,
zobček mu dam,
da ga brezzobega
več ne bo sram.

Miška sem v krogu,
skok zdaj na skok,
deca, veselo
za miško v kalop!

2.

Gledamo v vodnjak,
notri stric je Mrak,
ven ga izvabimo,
dnevu izročimo!

Pridi, stric, prikaži se,
s sajami namaži se,
kdor dotaknil se te bo,
iti moral bo s tebó!

In prilezel Mrak hladan,
aj, to ga nagnal je dan:
»V solncu deca le živil!«
Šip, šap, Mrak beži, bežil ...

Zrli smo v vodnjak,
notri stric je Mrak;
ven smo ga zvalili,
dnevu izročili.

3.

»Gori in doli,
trden je most,
kdor skozenj pride,
ta bo naš gost.«

»»Dajte, pustite
četo nas skozi,
to bo veselja
v zeleni lozil!««

»Mi smo stražarji;
skozi ne gre,
kdor ne zapoje
pesmi lepé.«

»»Pojemo pesem,
pesem sladkó,
v grlih nam pesem,
v srcih nebó.««

»Pojdite skozi,
trden je most,
pojdite skozenj,
ljub ste nam gost!«

»Gori in doli,
trden je most,
kdor skozenj pride,
ta bo naš gost.«

»»Dajte nam skozi,
k pesmi gremó,
v kolo nas združi
ljubav trdnó!««

»K pesmi — ljubezen!
Druga sta prava.
Pojdite skozi,
četa, pa zdraval!

Gori in doli,
trden je most,
kdor pride skozenj,
ta bo naš gost!«

»»Pesem, ljubezen —
vse v nas živi,
vse domovini
dajemo mil!««

»Roke razpnite,
skozenj gredó,
a sedaj, bratje,
v skupno koló!«

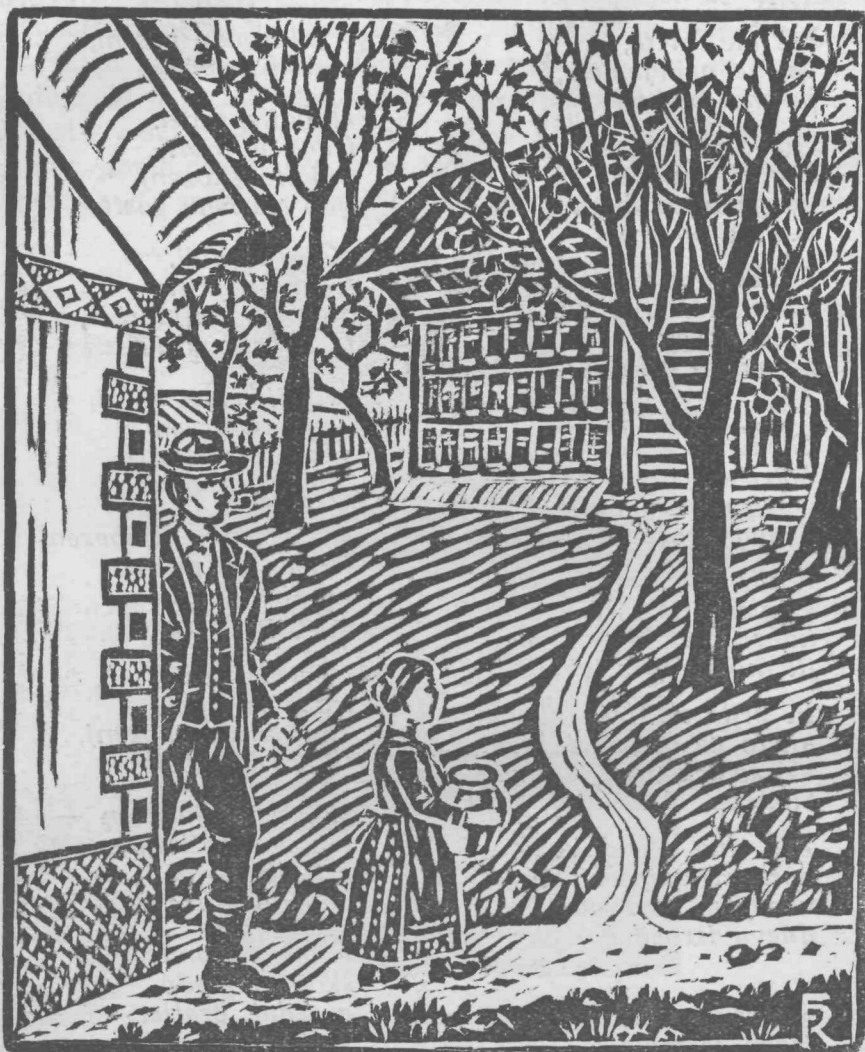
V si:

Pesmi, ljubezni
prosta je pot,
bratje, vsi v kolo,
da močen bo rod!

Gori in doli,
trden je most,
vsak Sloven pravi
drag nam je gost!

Andrej Rapè.

Najslajši dan.

(Lesorez)

Drevje listnato se slači,
in veneti so začele
zadnje cvetke, solnce dremlje,
nič več ne leté čebele.

Sladko vonja iz uljnjaka,
in otroci hrepeneče
nanj ozirajo se, težko
čakajo medene sreče.

Dan najslajši pride zanje,
ko se gospodar odloči,
da si iz satovja lonec
čistega medú natoči.

Vsak otrok dobi svoj delež:
to je radostno sladkanje;
a noben na to ne misli,
s kakšnim trudom med nabran je.

Fr. Rojec.

Zastavica v podobah.

Priobčil Fr. Zagorc.

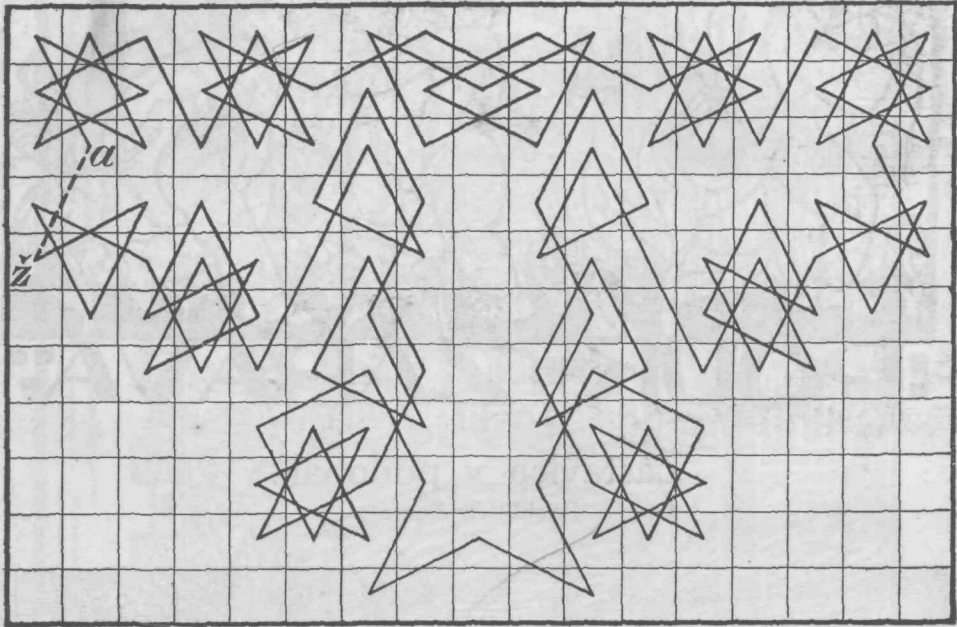
Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Tisoč in ena noč.

Tako se imenuje nova knjiga — šopek pravljic iz Jutrovega, ki ga je jugoslovenski mladini povil Andrej Rapè. Izdala in založila je knjigo Učiteljska tiskarna v Ljubljani. Okrašena je z enim barvotiskom in 16 slikami. — Solnce nam dajte, slik s svetlimi barvami, da nas dvignejo iz težkih čuvstev povojne dobe, ki jo čutimo tudi mi malčki, ki nam ubija vse tisto lepo in dobro, kar hoče kliti v naših dušah. — Da, solnce in svetlih slik se hoče naši mladini, ki naj ji dvigajo domišljijo in pospešujejo plemenite kali lepote in dobrote v mladih dušah. — Temu popolnoma odgovarja Rapetova knjiga, ki je šele prvi del mladinskih spisov iz Jutrovega, z vsemi čari ta-

mošnje dežele. Za enkrat nam jih je dal Rapè šest: Ribič in duh. — Zgodba o grškem kralju in njegovem zdravniku Dubanu. — Čarobna svetiljka. — Zgodba o petem brivčevem bratu. — Pomorščak Sinbad. — Najdenčki. Vse so lepo ilustrirane, tako da otrok vidi tudi v podobi, kar čita. Slike so prav izborno pogodene po vsebini in so delo našega ilustratorja Ivana Erbežnika, ki zna pogoditi vsebini in otroški duši odgovarjajoče podobe. Knjiga je elegantno opremljena in vezana na hrbtu v platno, da bo tudi našim knjižnicam ustrezno glede trpežnosti ter so jim prihranjeni stroški za novo vezavo. Delo toplo priporočamo vsem, ki si želé lepega razvedrila.

Rešitev skakalnice v 10. številu.

Kvadrata začni vezati pri črki *a*, nehaš pa pri črki *ž*. Tako dobiš to-le podobo in pesem Josipa Pagliaruzzija-Krilana:

Zadnji dan leta.

Tu klečim pred tabo otrok tvoj;
rad bi se zahvalil, oče moj,
rad bi se zahvalil ti na vsem,
kar si storil meni v letu tem.

Rad bi se zahvalil, a kako,
a kako izrečem naj vse to,
kar tu v srcu notri mi kipi?
Jezik moj izraza ne dobi.

A saj tebi treba ni besed,
tebi je odkrit najmanjši sled:
Bog, ti vidiš noter v srca nam,
bereš v mojem mojo hvalo sam.

V mrzli jeseni.

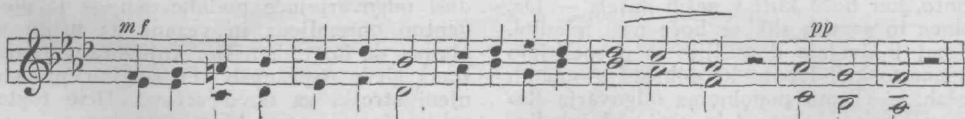
(Zvonimirov)

Uglasbil A. Adamič.

Otožno.

Mr-zlo ju-tro gle-da v svet, ve-ter zib-lje poz-ni cvet,
Sneg po-be-li kma-lu plan, cvet u-mi-ra sred po-ljan,

pri-de zi-ma, tr-pek mraz, be-li snežec, dol-gi čas, dol-gi čas.
starost pri-de čez po-lje, sneg po-be-li nam la-se, nam la-se.

KOTIČEK · GOSPODA

DOROPOLJSKEGA

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se drzнем vriniti v Vaš kotiček z vprašanjem: Kdaj bodo rešeni naši bratje slovenskega Korotana?

Pričakujem odgovora v Vašem kotičku in ostajam

Vaš vdani

Vekoslav Čečovnik,
učenec 5. razr.,
Prevalje - Farna ves.

Odgovor:

Ljubi Vekoslav!

Tvojemu vprašanju ni tako lahko odgovoriti. Mislim pa, da pride rešitev našim zaslužnjem bratom tistikrat, kadar bomo v bratski ljubezni družini vsi, ki živimo v svobodni domovini. V slogi je moč!

Ljubi gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Naročujem »Zvonček« prvo leto. Rad čitam povesti, posebno pa »Kekec nad samotnim brezdnom.« Hodim v prvo gimnazijo. Jako bi me veselilo, ako bi zagledal svoje pisemce v »Zvončku«.

Srčno Vas pozdravlja

Benjamin Marušič,
učenec prve gimnazije v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Benjamin!

Glej — Tvoje pisemce je v »Zvončku«, a v Tvojem srcu mora biti veselje. Naj Ti to veselje ostane neskaljeno do konca dni!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim pisemom. Prosim Vas, da mi naredite prostor v Tvojem kotičku za moje pismo. Pišem se

Mirko Kuri,
učenec III. razr. 2. odd.,
Sv. Trojica v Slov. gor.

Odgovor:

Ljubi Mirko!

Učenec si tretjega razreda! A Tvoja pisava? Bog se usmili! Glej, da mi takega pisma več ne pošlješ!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Dolgo sem si že želela pisati Vam, ker rada čitam Vaš kotiček. Hodim v 3. razred v Vuženici. Naša gospodična je iz Ljubljane in Vas pozna. »Zvonček« imamo jako radi. Naša šola ima čez 30 naročnikov. Jako mi ugaja list s prijateljicami v kotičku. Naj bom tudi jaz med njimi!

Ljubega očeta mi je ugrabila smrt. Živimo z materjo in brati in sestra v koči pri Dravi. Sestra je večja nego jaz in telovadi pri sokolskem naraščaju. Na Svečnico so v Dravogradu tudi prvič nastopile v kroju.

Lepo Vas pozdravlja s severne meje

Romana Kranjčeva
v Vuženici ob Dravi.

Odgovor:

Ljuba Romana!

Vračam Ti pozdrav na severno mejo, kjer morate stati neomajni v narodnem ponosu in neizprosni v domovinski ljubezni na braniku ljubljene naše očetnjave!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Videl sem, kako Vam pišejo drugi prejemalci »Zvončka«. Zato Vam pišem tudi jaz malo pisemce. Drugič Vam pišem kaj več.

Prav srčno Vas pozdravlja

vdani Vam

Joško Cvar
v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Joško!

Kadar mi boš pisal kaj več, boš dobil daljši odgovor. Danes vračam enako z enakim.

*

Velesenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem pisati v Vaš kotiček. Hodim v IV. razred osnovne šole v Kapelah.

Naročnik na »Zvonček« sem prvo leto. »Zvonček« mi jako ugaja. Najbolj mi ugaja »Kekec nad samotnim brezdnom.« Pa tudi Vaš kotiček mi jako ugaja. Tukaj Vam pošiljam pesemco. Ako se Vam ne zdi preborna, prosim Vas, natisnite jo v kotičku.

Prihod jeseni.

Hladna že jesen prihaja,
po dolinah senca vstaja,
solnce vedno bolj motno
seva na okolico.

Listje že orumenelo
pada z drevoja ovenelo,
gozd postaja tih in gol,
žalosten je hrib in dol.

Nadejam se, da ne boste vrgli mojega pisemca v košek, ampak naravnost v kotiček.

Iskreno Vas pozdravlja
vdani Vam

Franc Ribič.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Kakor vidim, Ti vse ugaja, kar je v »Zvončku«. Ker pa meni ugaja tudi Tvoja pesemca, zato jo uvrščam v svoj kotiček, da boš imel še več veselja z njim.

*

Velespoštovani g. Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku«, da Vam pišejo mnoge deklice in dečki, zato Vam pišem tudi jaz, in sicer že v drugič. Prvikrat sem Vam pisala pred nekoliko meseci, pa sem Vam tedaj opisala, kaj delam in čitam. Ker mi v »Zvončku« niste odgovorili, do-

mnevam, da se je pismo morda izgubilo. Zato Vam pišem sedaj zopet. V kratkem bom hodila v Ljubljano v šolo. Sprejeta sem v prvo real. gimnazijo v liceju. Jako rada se učim; posebno zemljepisa in zgodovine. Ostala bom zvesta naročnica »Zvončka« in »Sokoliča«. Nadejam se, da mi v »Zvončku« odgovorite.

Pozdravljam Vas z iskrenim »Zdravo!«

Tatjana Obersnelova,
uč. 1. real. gimn., Jesenice.

Odgovor:

Ljuba Tatjana!

Morda se je Tvoje pismo res izgubilo ali pa je izgrešilo pravo pot. Ne bodi huda zaradi tega! Danes je vse to popravljeno. Sedaj si že v srednji šoli, kjer Ti bo dano dovolj prilike, da se seznaniš posebno z zemljepisom in zgodovino zlasti naše domovine in našega naroda. Vsaka Jugoslovka mora poznati svojo lepo domovino in slavno našo zgodovino, da tem iskreneje vzljubi dom in narod svoj!

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mlad čarovnik.

Čira, čara, krog,
v sredi križ, in Bog
perutnice meni daj,
pa se dvignem v raj!
Petru svetemu povem,
da rad klobasice jem.
Če jih nima, pa me naj
angel vede k stojnici,
ki Miklavž za njo sedi.
On prav dobro me pozna,
vse ima in da
mi takoj,
kar želodček moj
poželi...

Fr. Rojec.

*

Rešitev zastavice v podobah v
10. številki.

Brez potu ni medu.

